

„Waar is Bill?” vroeg zij. „Breng hem hier.”

Ik vond hem achter het huis.

„Kom je niet binnen, Bill?”

„Nee, ik vind dat er lui genoeg zijn.”

„Je deedt beter met mij meê naar binnen te gaan. De dienst zal zoo dadelijk beginnen.”

„Ik geloof niet, dat ik op 't oogenblik lust heb om een preek te hooren. Ik heb nooit veel om preeken geven,” zei Bill, met gemaakte onverschilligheid, want hij voegde er binnensmonds bij: „behalve om de zijne, natuurlijk.”

„Kom, Bill, ga meê. 't Zal zoo'n vreemden indruk geven,” maar hij antwoordde: „Ik denk, dat ik ze maar niet lastig zal vallen. Zie je, al die vrouwlui zullen de waterwerken wel openzetten en ik heb geen lust om te verdrinken.”

„Natuurlijk niet,” zei Hi, die er bij gekomen was en diep medelijden had met zijn vriend.

Ik keerde naar Gwen terug en bracht haar Bills antwoord over.

„Zeg hem, dat ik hem noodig heb,” gebood zij, in haar ouden toon vervallende.

Ik deed, zooals mij bevolen werd.

„Had dat dan dadelijk gezegd!” riep Bill, sprong op, ging het huis in, en plaatste zich achter Gwens stoel.

Tegenover hen, bij de tusschendeur, stond de Prins zeer stil en ernstig. Naast hem jonker Frits, en achter die beiden de Voortrekker, diep verslagen en geschokt. De Loods had een groote plaats ingenomen in zijn leven. De overige mannen vulden de kamer en keuken, allen zwijgend, ernstig, bedroefd.

In de derde kamer lag de Loods, indrukwekkend